

Niemand
geloofde mij

Niemand
geloofde mij

Marianne van Buitenen

Auteur: Marianne van Buitenen
Coverontwerp: Marianne van Buitenen
ISBN: 9789463861212
© 2019 Marianne van Buitenen

Proloog

Ze had mij de naam Rob gegeven en ik had geen enkele reden om daaraan te twijfelen. Mijn onderbewustzijn had het geaccepteerd alsof het een feit was. Iedereen die zich destijds in mijn nabijheid bevond of met mij bezighield, had mij immers bij die naam genoemd.

Daardoor had ik mezelf dan ook bij mijn eerste ontmoeting met Sylvia, met volle overtuiging als 'Rob' voorgesteld. Nog lang daarna heb ik mij afgevraagd of zij te weten is gekomen dat dit niet mijn werkelijke naam was. Het was een frustrerende gedachte dat de vrouw waar ik zo vaak aan dacht, die zo ongelooflijk veel indruk op mij had gemaakt en met wie ik zoveel diepgaande en vertrouwelijke gesprekken heb gehad, mijn echte naam waarschijnlijk niet kende.

Dat ik vermoedelijk zelfs mijn leven aan haar te danken had maakte het voor mij extra pijnlijk. Ik heb Sylvia namelijk ontmoet in een periode dat het bijzonder slecht met mij ging, terwijl ik dat zelf absoluut niet doorhad.

Zij was op een unieke en totaal onverwachte manier in mijn leven gekomen, zonder dat ik me ook maar één seconde realiseerde wat mij overkwam. Het duurde nog vrij lang voordat het volledig tot me doordrong, dat onze ontmoeting zeer uitzonderlijk was. In het begin hadden we geen van beiden in de gaten hoe bizar onze persoonlijke omstandigheden eigenlijk waren.

Ik heb Sylvia voor het eerst ontmoet en gesproken ná mijn motorongeluk. Het gebeurde terwijl ik niet bij bewustzijn was, maar in een diepe coma in het ziekenhuis lag. Haar eigen situatie was bij onze kennismaking echter nog exceptioneler. Zij wist het zelf wel, maar ik had werkelijk

geen flauw idee... dat Sylvia niet meer in leven was op het moment dat wij voor het eerst met elkaar spraken!

1

Het eerste dat ik me herinnerde nadat ik bij bewustzijn was gekomen, waren de gesprekken die ik met Sylvia had gevoerd tijdens mijn comateuze toestand. Ieder gesprek en alles wat we samen hadden meegemaakt, wist ik nog tot in detail voor me te halen. Tot mijn grote verbijstering kon ik echter niet één herinnering oproepen aan mijn eigen leven. Er fladderde alleen wat vage indrukken in mijn hoofd rond. Ik veronderstelde dat die kwamen van gebeurtenissen die ik ooit zelf had meegemaakt.

Gelukkig vertelde één van de artsen al snel na mijn ontwaken, dat mij een motorongeluk was overkomen. Als hij daar niet over was begonnen, had ik niet eens geweten waarom ik aan allerlei apparatuur verbonden in een ziekenhuisbed lag. Van hem kreeg ik ook te horen dat ik inmiddels was geopereerd. Blijkbaar had ik een inwendige bloeding gehad die operatief was verholpen en mijn rechterbeen was gebroken. Dat laatste had ik zelf al gezien. Zodra ik mijn ogen opende en mijn blik zich verscherpte, zag ik dat mijn been in een soort stelling lag. Ik werd al eng in mijn maag door er alleen maar naar te kijken!

Verder had ik een lichte schedelbasisfractuur opgelopen. Die was echter niet onrustbarend, verzekerden de artsen mij nadrukkelijk. Ook was er een kleine snee in de huid van mijn kaak gehecht en had men mij enige tijd kunstmatig in slaap gehouden. Na het aanhoren van het gehele verhaal over mijn toestand, was ik blij dat ik het niet allemaal had meegemaakt terwijl ik bij bewustzijn was.

In de eerste dagen nadat ik me weer bewust was geworden van mijn omgeving, werd ik slechts af en toe wakker. Half wakker kan ik beter zeggen, want ik voelde me nog

behoorlijk wazig. Toch moest ik allerlei vragen beantwoorden, waar ik zo goed mogelijk op probeerde te reageren. Blijkbaar sloegen de antwoorden die ik vrijwel onhoorbaar uitsprak nog ergens op ook, want ik hoorde regelmatig zeggen dat ik het goed deed.

Het zal wel, maar ik was verre van tevreden en vreselijk ongeduldig. Ik wilde zo snel mogelijk aan iemand kunnen vertellen wat ik kwijt moest. Helaas slaagde ik daar alsmaar niet in. Het was doodvermoeiend om telkens te moeten ervaren dat niemand mij verstond of begreep en reuze frustrerend dat ik om de haverklap in slaap viel.

In werkelijkheid heb ik waarschijnlijk hooguit enkele dagen nauwelijks kunnen praten. Het leek echter een eeuwigheid en ik baalde er verschrikkelijk van. Wat mij ook tegenviel, was de hoofdpijn die toenam naarmate de toediening van pijnstilling afnam. Er mocht dan ‘slechts’ een haarscheurtje in mijn schedel zitten, het veroorzaakte toch wel degelijk flink wat hoofdpijn.

Met het verstrijken van de dagen werd mijn stem langzaamaan wat sterker. Daarom besloot ik op een ochtend de dienstdoende verpleegster aan te spreken. Ik zal niet snel de verbaasde uitdrukking op haar gezicht vergeten toen ik mijn eerste goed verstaanbare zin uitsprak.

“Waarschuw de politie,” hoorde ik mezelf schor maar redelijk duidelijk zeggen, “ik moet iets belangrijks vertellen.”

Ze keek mij aan alsof ze aan mijn verstandelijke vermogens twijfelde. Zonder iets te zeggen greep ze mijn pols en begon mijn hartslag te controleren.

Rústig door blijven ademen, hield ik mezelf onmiddellijk voor. Als ik geïrriteerd raak stijgt mijn polsslak en neemt ze me niet serieus. Blijkbaar ontdekte de verpleegster niets verontrustend. Ze liet mijn arm weer op het bed zakken en

vroeg: “De politie waarschuwen?” Er lag een duidelijke ondertoon van verbazing in haar stem.

Ik knikte en hoopte dat ze begreep dat ik het serieus meende. Even keek ze mij met opgetrokken wenkbrauwen aan, tot er ineens een glimlach doorbrak op haar gezicht. “Oh, ik begrijp het al,” zei ze terwijl ze de lakens van het bed recht trok. “Je wilt het natuurlijk met de politie over je ongeluk hebben.”

“Nee, dat herinner ik mij niet,” bracht ik met veel moeite uit. “Het gaat over iets heel anders.” Mijn stem begon het weer te begeven en ik kreeg niet de indruk dat de verpleegster begreep dat ik daadwerkelijk iets te vertellen had.

“Maak jezelf niet te moe,” adviseerde ze op een kalmerende toon en gaf een geruststellend kneepje in mijn hand, “we hebben het er morgen nog wel over. Dan ben je lekker uitgerust en doet je stem het ook vast weer wat beter.”

Het is dat ik te uitgeput was om er dwars tegenin te gaan, anders had ik haar wel laten weten dat ik zo’n kleinerende houding niet over mijn kant laat gaan. Met een diepe zucht begon ik me in gedachten voor te bereiden op een aantal vermoeiende gesprekken de komende dagen.

2

Ik had gelijk, natuurlijk had ik gelijk, het werden zelfs uiterst vermoeiende gesprekken. Niet alleen omdat het mij grote moeite kostte om duidelijk en wat langer te praten, maar vooral omdat niemand me serieus nam. Ergens begreep ik het ook wel. Het komt natuurlijk bijzonder ongeloofwaardig over als een patiënt die net uit een coma is ontwaakt, ‘eist’ dat de politie langskomt. En alsof dat nog niet vreemd genoeg is, wil die patiënt ook nog dat de politie langskomt voor dingen die hij heeft meegemaakt, tijdens dat coma!

Omdat ik niet al te geduldig reageerde op de muur van onbegrip waar ik dagelijks mee werd geconfronteerd, vonden mijn behandelaars dat ik wel érg onredelijk begon te worden. Dus werd vervolgens, achter mijn rug om, overleg gepleegd met de medische staf en men besloot een psychiater op mij af te sturen. Hij of zij zou de volgende ochtend langskomen.

In eerste instantie had ik er zwaar de pest over in. Wat dachten ze wel niet, dat mijn geestelijke gesteldheid door het ongeluk was aangetast of zoiets?

Hoewel mijn stem inmiddels weer zo goed als in orde was, verkeerde ik niet bepaald in een opperbste stemming toen Sabine Martinez -de psychiater- die ochtend aan mijn bed stond. Ze was in het gezelschap van Hans, een van de verplegers. Eigenlijk had ik een saai en niet al te vrolijk persoon van middelbare leeftijd verwacht. Tot mijn verrassing was het een jonge vrouw. Ik zag dat ze blauwgrijze ogen had en lang donkerblond haar. Ze gaf mij een hand, stelde zich voor en zei dat ik haar bij haar voornaam kon noemen.

Ondanks mijn opluchting dat ik niet met een chagrijnige oudere psychiater te maken had, bromde ik “Rob,” op een niet al te toeschietelijke toon.

“Heb je ook een achternaam?”

Ik haalde mijn schouders op. “Vast wel, daar kan ik alleen even niet opkomen. Ik heb ’n beetje geheugenverlies sinds mijn ongeluk.”

“Alleen maar ’n beetje,” vroeg ze, “weet je dat zeker?”

“Oké,” gaf ik toe, “feitelijk heb ik ’n beetje veel geheugenverlies. Ik herinner mij zo goed als niets van mijn leven voor het ongeluk. Er komt alleen zo nu en dan een flits van een gedachte in me op, die volgens mij te maken moet hebben met mijn verleden.”

“Maar je kunt je wel je voornaam herinneren?”

Nog voor ik kon reageren mengde Hans zich in het gesprek.

“Ik denk dat ik daar wel een verklaring voor heb.”

Een verklaring, dacht ik, een verklaring over mijn naam? Waar hééft hij het over?

“Anneke, een collega van me,” begon Hans te vertellen terwijl hij mij aankeek, “was in het begin nauw betrokken bij jouw verzorging. En omdat zij vond dat je opvallend veel leek op haar neef Robert, is ze jou ook zo gaan noemen. Tot onze verbazing begon jij enigszins te reageren op die naam. En dat ging nóg beter, toen we de naam gingen afkorten tot Rob. Niet dat je er ineens wakker van werd, maar je lichaam reageerde bij het noemen van deze naam beter op prikkels.”

Hans draaide zich in de richting van Sabine. “Tja,” zei hij verontschuldigend, “en omdat hij nu eenmaal geen identiteitspapieren of rijbewijs bij zich had toen hij hier binnen werd gebracht en beter reageerde wanneer we hem met Rob aanspraken, zijn we hem op een gegeven moment allemaal zo gaan noemen.”

Ik was perplex. Het was ábsoluut nog niet bij mij opgekomen, zelfs geen fractie van een seconde... dat mijn naam misschien helemaal geen Rob was!

“Ik begrijp er helemaal niets van,” zei ik na een korte stilte. “Als het niet mijn echte naam is, waarom voelt het voor mij dan zo vertrouwd aan om Rob genoemd te worden?”

Sabine pakte een stoel en kwam naast mijn bed zitten. Hans vertelde dat hij weer aan het werk moest, excuseerde zich en verliet de kamer.

“Normaal gesproken ga ik altijd naar een van de kamers op de zesde verdieping voor het voeren van een vertrouwelijk gesprek,” zei Sabine. “Maar in dit geval kunnen we ook gewoon hier blijven, omdat jij een eenpersoonskamer hebt. Of ga je liever toch naar boven? Ik kan je met bed en al meenemen in de lift.”

Ik schudde mijn hoofd. Wat kon mij het nu schelen waar we een gesprek zouden voeren. Hoewel ik helemaal niet had zitten wachten op een psychiater, was ik nu toch wel benieuwd wat ze zou zeggen over ‘mijn’ naam. Gelukkig draalde ze niet en begon er meteen over.

“Volgens mij zijn er twee mogelijke redenen waardoor jij het gevoel hebt dat je naam Rob is. Allereerst is iedereen je hier in het ziekenhuis ongeveer vanaf dag één bij die naam gaan noemen. Dus ook toen je nog in coma lag. Daardoor is het heel goed mogelijk dat je onderbewustzijn dat heeft opgepakt en geaccepteerd.”

Sabine keek me onderzoekend aan. “Begrijp je?” voegde ze er aan toe.

“Ja, natuurlijk begrijp ik dat.” Mijn hemel, dacht ik, zo moeilijk is dat toch niet.

Ze negeerde mijn ongeduldige toon. “De tweede mogelijkheid is dat je naam inderdaad Rob is óf dat jouw echte naam ongeveer hetzelfde klinkt.”

Ik liet het even rustig bezinken en bedacht dat er hoogstwaarschijnlijk weinig andere logische verklaringen voor te vinden zouden zijn. “Dat lijken mij ook de enige mogelijkheden,” zei ik. “Tja, ik zal me er voorlopig gewoon bij neerleggen dat iedereen mij Rob noemt, daar was ik sowieso al aan gewend.”

“Je neemt het nogal makkelijk op.”

“Ach ja, het heeft nu eenmaal weinig zin om me er nu druk over te maken. Zodra mijn geheugen weer terugkomt herinner ik me vast en zeker ook mijn naam weer.”

Sabine legde in een meelevend gebaar haar hand op mijn arm. “Dat heeft waarschijnlijk nog wel wat tijd nodig. Soms gaat het snel en komen er veel herinneringen terug in tamelijk korte tijd.”

“En vaak ook niet,” vulde ik aan. “Ik denk dat als ik dingen meemaak die ik al eerder heb ervaren of ergens kom waar ik eerder ben geweest, de kans bestaat dat ik mij iets ga herinneren.”

“Klopt, dat is inderdaad heel goed mogelijk. Hoe weet je dat?”

Ik grijnsde en haalde mijn schouders op. “Geen idee. Misschien heb ik veel gelezen in mijn ‘vroegere leven’.”

Sabine knikte. “Ja, dat kan. Maar laten we het even over iets anders hebben. Ik heb daarnet, voordat ik hier bij jou aankwam, beneden gevraagd of er bij de politie al iets over je bekend is. Dat blijkt niet het geval te zijn. Er is wel een foto van je gemaakt, zodat kon worden nagegaan of er mensen waren die je herkenden. Dat leverde geen resultaten op.”

“Daar kijk ik niet van op.”

“Hoezo?”

“Nou, als het wel het zo was, dan had ik daar inmiddels vast al iets over te horen gekregen, lijkt mij.”

“Ja, dat is waar. De politie heeft trouwens ook gezegd dat jouw signalement helemaal niet overeenkomt met vermissingsgevallen die zijn gemeld rond de tijd van het ongeluk. Die foto van jou is overigens genomen vlak na het ongeluk, toen jij je baard nog had.”

Mijn hand ging meteen automatisch naar mijn gladde gezicht. “Een baard... ik?”

“Ja, jij,” zei Sabine glimlachend, “het was trouwens een keurig verzorgd kort baardje hoor, geen wilde bos haar.”

Hier was ik mogelijk nog verbaasder over, dan over het horen dat Rob misschien mijn echte naam niet was. Op de een of andere manier kon ik mezelf absoluut niet voorstellen met een baard. Het voelde helemaal niet aan alsof dat iets was wat bij mij hoorde.

“Nou ja,” zei ik uiteindelijk, “het zal wel. Er is wel meer wat ik niet over mezelf weet.”

“Ik denk dat we het hier voor vandaag even bij moeten laten,” zei Sabine terwijl ze van haar stoel opstond. “Het wordt anders veel te vermoeiend voor je. Ik kom morgenmiddag nog...”

“O nee,” onderbrak ik haar onmiddellijk, “zo makkelijk kom je niet van mij af. Ik heb een zeer dringende reden om wat langer met je door te praten.”

Even keek Sabine mij met opgetrokken wenkbrauwen aan, tot ze zich langzaam ontspande en weer ging zitten.

“Vertel,” zei ze alleen maar.

3

Nu het eindelijk zover was dat iemand écht wilde luisteren naar wat ik te vertellen had, wist ik nauwelijks waar ik moest beginnen. Ik begon dus allereerst met het stellen van een paar vragen aan Sabine. Per slot van rekening is het bijna onbegonnen werk om iets dat op zich al moeilijk te geloven is, te vertellen aan iemand die misschien niets weet, begrijpt of überhaupt wil weten, van de omstandigheden waaronder je bepaalde dingen hebt kunnen zien en meemaken.

Ik haalde diep adem en vuurde mijn eerste vraag op haar af: “Ken je het verschijnsel lucide dromen?”

Sabine knikte. “Jazeker,” zei ze onmiddellijk en zonder aarzelen, “ik heb zelf nooit een lucide droom gehad, maar uiteraard ken ik de grondgedachte er achter. En dat niet alleen, ik heb ook meerdere patiënten gehad die lucide konden dromen.”

Om te voorkomen dat we eventueel langs elkaar heen zouden praten, vroeg ik voor alle zekerheid toch nog even door. “Dus het komt niet als verrassing voor je, dat iemand die een lucide droom heeft zich realiseert dat hij gewoon ligt te slapen en tegelijk wéét dat hij droomt?”

“Nee, dat is zeker geen verrassing voor mij. En natuurlijk weet ik ook dat een lucide dromer, tot op zekere hoogte, invloed kan uitoefenen op zijn of haar droom.”

Mijn opluchting was groot, ze wist dus inderdaad waar ze het over had. Dat was alvast het halve werk, nu de lastigste vraag nog...

Ik pakte het glas water dat naast mijn bed stond en nam een slok. Dit was het langste gesprek dat ik tot dan toe met iemand had gevoerd en mijn keel begon behoorlijk droog

aan te voelen. Sabine nam het glas van mij aan voordat ik het zelf terug kon zetten.

“Zullen we er maar mee stoppen voor vandaag?” vroeg ze met een bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

Ik schudde mijn hoofd. Hoewel ik voelde dat de vermoeidheid begon toe te slaan, wilde ik er niet aan toegeven. Althans, niet voordat ik mijn tweede vraag had gesteld.

“Oké, nog heel eventjes dan, want ik zie dat je moe wordt. Wat wilde je zeggen?”

Na het schrapen van mijn keel, probeerde ik met zo'n relaxed mogelijke stem mijn volgende vraag te stellen.

“Eigenlijk wilde ik niets zeggen, maar iets aan je vragen.”

Sabine maakte snel een uitnodigend ‘ga je gang’ gebaar met haar handen.

“Ik wil heel graag weten hoe jij staat tegenover uitredingen. Ben je er bekend mee, geloof je er in of sta je open voor het idee dat dit mogelijk is?” Ik hoorde zelf hoe zwak mijn stem klonk.

“Ja, daar ben ik bekend mee. Dat wil zeggen, ook dit heb ik zelf nooit meegemaakt, maar hier is heel veel over geschreven. Zowel in het heden als in het verleden. Er bestaat uiterst interessante literatuur over dit onderwerp.”

Ze zweeg even, maar kort daarna hoorde ik haar zachtjes giechelen. Dat overviel me enigszins en ik vond het tamelijk merkwaardig. Ik reageerde er niet op, omdat ik haar stemming niet wilde verstoren. Blijkbaar vond ze het een opwindend onderwerp.

“Het lijkt me hartstikke leuk om zoiets zelf ook een keer mee te maken,” ging ze op enthousiaste toon verder. “Zo'n buitenlichamelijke ervaring is vast een geweldige gebeurtenis. Heb jij het al eens meegemaakt Rob?”

In stille verbazing knikte ik ‘ja’. Dit gesprek nam wel een heel aparte wending.

“Wáuw... je hebt er ervaring mee, wat goed! Denk je dat ik het ook zou kunnen?” vroeg ze er in één adem achteraan.

Zonder mijn antwoord af te wachten stond ze op, ging naast de stoel staan, sloot haar ogen en spreidde haar armen. Ik hoorde dat ze diep en regelmatig begon te ademen.

“Doe ik het goed zo?” fluisterde ze snel tussen twee ademhalingen door. Ik was te verbouwereerd om te reageren en kon alleen maar naar haar staren. Tot mijn ontsteltenis zag ik ineens iets gebeuren. Het astrale lichaam van Sabine maakte zich langzaam uit haar los, zweefde opzij en stond even later geheel zelfstandig naast mijn bed. De adem stokte in mijn keel terwijl ik de vage verschijning bekeek. Ze begon te glimlachen en stak met een traag gebaar haar hand naar mij uit. Ik aarzelde even maar bewoog mijn arm toch langzaam in haar richting.

De sfeer werd onmiddellijk met een harde klap doorbroken. Compleet in verwarring keek ik om mij heen. De kamer was verlaten, ik was helemaal alleen. Een blik op de grond leerde me dat ik het glas van het kastje had geslagen. Dát had de klap veroorzaakt.

Verdomme, ik was in slaap gevallen... midden in het gesprek!

Gelukkig kon Sabine er de humor van inzien, merkte ik de volgende ochtend. Nadat ik mijn excuses had aangeboden, voor het feit dat ik tijdens ons gesprek in slaap was gevallen, had ik haar over mijn droom verteld.

“Het was in ieder geval overduidelijk dat je rust nodig had,” zei ze na mij te hebben aangehoord, “maar je wilde er niet aan toegeven. Daardoor kreeg je zo’n rare droom over mij, je was in gedachten nog helemaal bezig met ons gesprek over uittredingen.”

Ik grijnsde even bij de herinnering aan de droom. “Het was echt heel bizar om te zien hoe je daar met je ogen dicht en je armen uitgespreid ging staan, in een poging om uit te treden.”

“Schrok je, toen het mij ogenschijnlijk nog lukte ook?”

“Nee, niet zo heel erg. Ergens had ik ook niet helemaal het gevoel dat het echt gebeurde. Het is dat ik het glas van het kastje af sloeg en daardoor wakker werd, anders had ik me even later vanzelf gerealiseerd dat ik droomde.”

“En dat zou een lucide droom zijn.”

“Inderdaad,” beaamde ik, “en daar heb ik de nodige ervaring mee, net als met uittredingen.”

Even viel er een ongemakkelijke stilte, maar ik hoefde niet lang op de reactie van Sabine te wachten.

“Dus dát ben je niet vergeten,” zei ze koeltjes, “terwijl je geen enkele herinnering hebt aan je leven voor het ongeluk. Heb je enig idee hoe onlogisch dat klinkt?”

Ik zag dat ze wat rechter op haar stoel was gaan zitten en een blik van ongeloof in haar ogen had gekregen. Heel haar houding straalde afweer uit.

“Ik ben me ervan bewust dat het wat merkwaardig overkomt,” zei ik, “maar het...”

Sabine onderbrak me nog voor ik mijn zin kon afmaken. “Inderdaad, heel merkwaardig zelfs. Maar goed, ik zal je het voordeel van de twijfel geven. Probeer mij er maar van te overtuigen dat er enig soort van logica zit in je verhaal.”

Het klonk niet al te toeschietelijk en terwijl ze het zei had ze haar armen over elkaar geslagen. Ik wist dat ik nu wel heel overtuigend moest overkomen om haar aandacht vast te kunnen houden.

“Toen ik nog in coma lag,” begon ik te vertellen, “heb ik meerdere lucide dromen én uittredingen meegemaakt. En hoe onwaarschijnlijk het misschien ook op je overkomt, die kan ik mij nog stuk voor stuk herinneren.”

“Oh, bedoelde je het zo,” zei Sabine op een veel mildere toon. “Ja, dat zou wel kunnen, omdat het gebeurde ná je motorongeluk. Je bent immers alleen herinneringen kwijt aan wat je hebt meegemaakt voor die tijd.”

Ik was blij dat ze hiermee bevestigde dat het inderdaad mogelijk was dat ik herinneringen had aan alles wat ik had meegemaakt tijdens mijn coma. Als ze op dit punt al was afgehaakt, zou de kans buitengewoon klein worden dat ze ook maar iets zou geloven van wat ik nog te vertellen had.

“Ik wil ook even benadrukken,” ging ik verder, “dat ik in de eerste tijd hier absoluut nog niet wist dat ik een ongeluk had gehad en in het ziekenhuis lag. Dat speelde dus geen enkele rol bij alles wat ik heb gezien en meegemaakt tijdens mijn coma.”

“Dat is een bekend gegeven,” zei Sabine. “Het komt regelmatig voor dat mensen zich pas na het ontwaken uit een coma realiseren dat ze in het ziekenhuis liggen.”

“Bij mij ging het toch niet op die manier. Sterker nog, het verliep totaal anders.”

“Maakt niet uit, vertel nu maar gewoon wat je kwijt wil en doe het in je eigen tempo. Ik beloof dat ik naar het gehele verhaal zal luisteren.”

Ze ging er echt voor zitten en had intussen haar afwerende houding laten varen. Daardoor aangemoedigd besloot ik haar raad op te volgen en ‘gewoon’ -vanaf het begin- alles te vertellen wat ik had meegemaakt.

Vlak voor ik wilde beginnen aan mijn verhaal, werden we kort onderbroken door Hans. Hij kwam mijn temperatuur opnemen omdat ik de vorige avond lichte verhoging had. Gelukkig was alles in orde en kon ik van wal steken.

“In de tijd dat ik nog niet wist dat ik in coma lag, zocht ik blijkbaar naar rust en ontspanning. Ik merkte namelijk dat ik vaak in het park hier achter het ziekenhuis was. Ik kwam er op de meest uiteenlopende tijden, zowel ’s nachts als overdag. De natuur is daar prachtig en er ligt een mooie vijver midden in het park. Dat was dan ook mijn favoriete plaats om even te gaan zitten of rondlopen. Ik wist overigens dat ik in een lucide droom zat wanneer ik mij daar bevond. Want ik kon geen contact maken met de mensen die ik tegenkwam.”

“Heb je het wel geprobeerd?”

“O ja, herhaaldelijk zelfs. Maar niemand reageerde wanneer ik ze benaderde of aansprak. Daarom gaf ik dat vrij snel op. Ik vond dat overigens niet raar of vervelend, want ik wist dat ik droomde. Zo nu en dan zwaaide ik nog wel eens naar iemand, in de stille hoop dat er toch nog iemand zou reageren.”

“Zonder resultaat, neem ik aan.”

“Inderdaad, er gebeurde helemaal niets. Tot ik op een ochtend heel vroeg, terwijl de zon net begon op te komen,

plotseling met een waanzinnig hoge sprong een jonge vrouw op het grasveld zag landen.”

“Een waanzinnig hoge sprong? Wat moet ik me daarbij voorstellen?”

“Het was een soort zweefsprong,” legde ik uit, “van volgens mij wel drie meter hoog. Dit was echt een vreemde gewaarwording, want het leek wel of ze in een slow motion beweging naar beneden kwam. Ik was zo overdonderd, dat ik er niet eens aan dacht om naar haar te zwaaien. Ik keek alleen maar in haar richting en tot mijn verbazing leek zij ook heel even naar mij te kijken.”

“Hoe reageerde ze op jou?”

“Helemaal niet. Ze draaide zich in de richting van het water en bleef zo staan. Volgens mij keek ze naar de zonsopgang, want die was erg mooi op deze ochtend. Ik vond het zo opvallend dat ze mij leek te hebben gezien, dat ik naar haar toe ben gelopen. Vlak voor ik bij haar was draaide ze zich om in mijn richting. Ze schrok zichtbaar toen ik haar aansprak.”

“Wat zei je tegen haar?”

“Ik zei iets over de sprong die ik haar vlak daarvoor had zien maken, die vond ik echt spectaculair. Ze begreep kennelijk zelf ook niet wat haar overkwam, ze stond mij alleen maar aan te staren. Ik nam aan dat zij, net als ik, ook midden in een lucide droom zat en dat we op de een of andere manier in dezelfde droom terecht waren gekomen.”

“Dat zou heel bizar zijn,” zei Sabine peinzend. “Er zijn wel gevallen beschreven van dromers die in een gezamenlijke droom terecht kwamen. Maar dat waren dan mensen die elkaar heel goed kenden of samen een traumatische ervaring hadden doorgemaakt.”

“Ja, dat dacht ik ook. Toen ik tegen haar zei dat ze waarschijnlijk ergens lag te slapen en een lucide droom zat,

sprak ze dat meteen tegen. Volgens mij was er dan nog maar één andere mogelijkheid, dat ze uit haar lichaam was getreden.”

“En dat vertelde je haar ook?”

“Volgens mij wel. Alleen raakte ik ongeveer op dat punt de controle over mijn droom kwijt en was alles weg.”

“Oeps,” zei Sabine ineens terwijl ze op haar horloge keek en snel opstond. “Over weggaan gesproken. Sorry, ik moet nu echt gaan. Ik heb over een half uur een afspraak, als ik niet onmiddellijk vertrek haal ik het niet eens meer.”

Hoewel ik het eerst jammer vond dat ze vertrok, waardoor ik niet verder kon gaan met mijn verhaal, kwam deze onderbreking mij toch niet slecht uit. Sabine zou de volgende dag weer langs komen. Dat gaf mij ruimschoots de tijd om te bedenken hoe ik alles zo kort en bondig mogelijk voor haar kon samenvatten.

5

Wat ik absoluut niet had verwacht, was dat de politie mij vlak na het vertrek van Sabine kwam opzoeken. De twee agenten in burger, een man en een vrouw, vertelden mij allereerst wat ik al had gehoord van Sabine. Het was dus geen nieuws voor me dat er bij de politie nog steeds niet bekend was over mij. En dat mijn signalement niet overeenkwam met vermissingsgevallen rond de tijd van mijn ongeluk, had ik ook al gehoord.

Maar er was er nog iets vreemds aan de hand, vertelde de vrouwelijke agent, het kenteken van de motor stond niet op mijn naam. Men had contact gezocht met de man op wiens naam het kenteken stond, dat was alleen niet gelukt. Volgens zijn familie was hij naar Australië vertrokken, om daar een jaar als backpacker rond te trekken. Hij had zijn motor willen verkopen vlak voor zijn vertrek. Dus misschien had ik de motor wel van hem gekocht en waren de papieren nog niet in orde gemaakt voor hij wegging. Ik begreep er helemaal niets van.

De agenten stelden mij gerust, door te zeggen dat de motor niet als gestolen te boek stond. Ze veronderstelden dat het wel in orde zou komen wanneer de man weer terug was.

Op dit moment was het voor hen belangrijker om te weten of ik mij inmiddels al iets kon herinneren. Omdat dit niet het geval was, stelden ze voor een nieuwe foto van mij te laten maken. Daarmee kon de politie dan nogmaals proberen te achterhalen of er mensen waren die mij herkenden. Een nieuwe foto was van belang, vertelden ze, omdat ik bij de eerste foto nog een baard had en in coma lag. Met een recente foto, waarbij ik wakker was en geen baard meer had, was de kans groter dat iemand mij zou